

[Tastesen.]

møder i arbejdstiden, der jo først og fremmest er generende for børnene og deres forældre. Jeg forventer, at også vore kommuner opmærksomt vil følge udviklingen under bistandsloven og holde et vågent øje med institutionernes pædagogiske niveau.

For at øge statens grænser for refusioner af kommunernes udgifter skal der findes et folketingsflertal, der kan overbevises herom. For at opnå en forbedring af det pædagogiske niveau ud over, hvad staten vil refundere, står det de enkelte kommuner frit for at gennemføre, hvad de vil for egne midler, men vi bør dog søge frem til et så ensartet niveau som overhovedet muligt, og vi bør derfor opmærksomt fra folketingets side vurdere den indsats, der skal gøres for at sikre vore børn en tryk fremtid.

Jacob Sørensen (V):

Forespørgslen her i dag er jo rettet til ministeren og er i og for sig ikke min sag, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at knytte en række bemærkninger om venstres syn på hele den problematik, der er til behandling her.

Vi er i venstre af den opfattelse helt klart og sikkert, at vi bør have en række daginstitutioner, og vi er heller ikke fremmed for tanken om, at der vil komme flere til, alt efter som behovet viser sig. Disse daginstitutioner skal naturligvis have en bemanning så de kan fungere, så forældrene trygt kan sende deres børn på disse institutioner. Hvilket niveau det pædagogiske indslag skal være på over for børnene, er noget, man naturligvis kan drøfte til enhver tid, men spørgsmålet om opsyn og sikkerhed for børnene kan ikke drøftes: det skal være i orden, derom er der ingen tvivl fra vor side.

Men når vi har fået den opfattelse, at det var muligt at gennemføre ændringer i nedadgående retning med hensyn til normeringerne, er det baseret på den undersøgelse, der har foregået, og som tidligere er omtalt her, nemlig Seierupudvalgets undersøgelser. Efter at dette udvalg havde afgivet betænkning, blev der i fællesskab mellem socialministeriet, socialstyrelsen og budgetdepartementet nedsat en arbejdsgruppe, der skulle uddrage essensen af Seierup-udvalgets betænkning, og de gik ind i det arbejde med tanker om, at det ville være ønskeligt, om

man kunne tilrettelægge tingene således, at der kunne spares 120 mill. kr. i 1974-priser ud fra det bestående.

Efter at have gennemgået Seierup-udvalgets betænkning og de oplysninger, der fandtes heri, konstaterede man, at besparelserne ikke kunne blive 120 mill. kr., men 155 mill. kr. Når dette var tilfældet, kan man ikke hævde, at disse embedsmænd har været under noget økonomisk pres eller noget pres om, at de skulle skaffe så og så store besparelser. Ergo må vi gå ud fra, at det resultat, de er kommet til, er det i hvert fald rigtigt og forsvarligt at bruge som grundlag.

Det er først og fremmest lørdagslukningen, det drejer sig om, og det drejer sig om nedsættelse af åbningstiden med en halv snes procent, ikke i forhold til det, der var reelt umiddelbart før, men i forhold til den normering, der i sin tid var sket på de enkelte institutioner. Ved at lørdagsåbningerne i praksis ophører, fordi der ingen børn møder frem, overfører man i bedste fald personalet til de 5 andre dage og opnår dermed en forbedret normering i de 5 andre dage, som i og for sig ikke er godkendt af nogen kompetent myndighed.

Det kan godt være, der kan diskuteres pædagogisk niveau, men det kan ikke være rimeligt, at man arbejder et niveau op, som ikke er godkendt af den ansvarlige myndighed; i dette tilfælde må det vel være folketinget, der skulle have taget stilling til, om man skulle have en generel forbedring af det pædagogiske niveau i institutionerne.

I øvrigt synes jeg, at børne- og ungdomsforsorgen for længst burde have taget anden stilling til spørgsmålet om lørdagsåbning eller -lukning. Så havde vi ikke fået det sådan ind på livet, som vi nu har fået, hvor det skal ske på én gang. Men fra børne- og ungdomsforsorgen har man jo gennem årene fastholdt, at institutionerne for enhver pris skulle være åbne om lørdagen, uanset om behovet var til stede i tilstrækkeligt omfang.

Det arrangement, der nu er gennemført, og som videreføres: forliget om, hvordan normeringen skal være, osv., er jo noget, som venstre ikke har deltaget i udformningen af — det blev som bekendt i foråret 1975 gennemført af andre partier end venstre — og er baseret på, at der skal gives væsentlig flere dispensationer end på det tidligere tidspunkt forudset, selv om der hele tiden